

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnium Generalium Et Provincialium Collectio Regia

Ab anno DCXLIX. ad annum DCLXXVI.

Parisiis, 1644

Secretarius IV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15300

tranquillitate exposita sunt, iam antea vestra Deo honorabilis sanctitas cognouit, per ea quæ sæpius ad eam a nostra humilitate, licet rusticiter, attamen orthodoxe transmissa sunt. Omnem, quæ cum vestra Deo honorabili sanctitate consistit in Christo fraternitas, ego & qui mecum sunt, multum salutamus. & subscriptio: Saluus in Domino ora pro nobis, sanctissime pater.

ANNO
CHRISTI
649.

*Martinus sanctissimus ac beatissimus episcopus sanctæ Dei ecclesiæ
catholicæ atque apostolicæ urbis Romæ, dixit:*

Per relectam in præsentem nobis epistolam, propriam consonantiam Cyrus Alexandrinæ ciuitatis episcopus demonstrauit, quam cum Sergio & Pyrrho in expositione nouitatis eorum habere ostenditur, similiter cum illis in scripto eam confirmans. Ceciderunt autem a sua spe, mentiti contra caput proprium. Nec enim suscepta est omnino aut admissa est secundum vanam eorum spem, magis autem condemnata est & anathematizata ab apostolica auctoritate huc transmissa pessimæ & præsumptæ nouitatis eorum ecchēsis. Sed quia hæc quidem illi contra orthodoxam fidem scripserunt, extenditur autem nobis de his rationabilis requisitio, ex paternis testimoniis atque scripturarum procedens, cum multa diligentia competenter, si placet, Domino iuuante, in alio secretario huiusmodi differamus de illis quæstionem, vsque ad hoc præsentem cognitionem determinantes.

SECRETARIVS IV.

*In nomine Domini Dei saluatoris nostri Iesu Christi, imperii
domini Constantini piissimi Augusti anno nono, sub die
decimo quarto Calendas Nouembris, indictione octaua.*

PRÆSIDENTE sancto ac beatissimo Martino papa sanctæ sedis apostolicæ urbis Romæ, propositis sacrosanctis & venerabilibus euangeliis in ecclesia Domini Dei & saluatoris nostri Iesu Christi, quæ vocatur Constantiana, residentibus etiam viris venerabilibus, pariterque cum eo audientibus:

Maximo sanctissimo Aquileiensi Deusededit sanctissimo Caralitano episcopo.

ANNO
CHRISTI
649.

Mauro Casenate episcopo, & Albino Portuensi episcopo.
 Deusedit presbytero, agenti- Adeodato Spoletano episcopo.
 bus locum Mauri sanctissimi e- Palumbo Fundano episcopo.
 piscopi Rauennatis ecclesia. Ioanne Pæstano episcopo.
 Sergio Templanensi episcopo. Theodosio Cōtronensi episcopo.
 Maximo Pifaurense episcopo. Gaudioso Reatino episcopo.
 Reparato Manturianensi episcopo. Scholastico Fanensi episcopo.
 Luciano Leontinensi episcopo. Laurentio Taurianensi episcopo.
 Epiphanio Albanensi episcopo. Elia Lilybætano episcopo.
 Viatore Hortonensi episcopo. Ioanne Trapeiano episcopo.
 Benedicto Aiaceno episcopo. Aquilino Assisinate episcopo.
 Bonito Formiano episcopo. Luminoso Salernitano episcopo.
 Iuliano Hortano episcopo. Eusebio Atellano episcopo.
 Maioriano Prænestino episcopo. Sabbatio Buxento episcopo.
 Papinio Vibonensi episcopo. Martino Centumcellensi episc.
 Germano Numanensi episcopo. Ioanne Tarentino episcopo.
 Laurentio Perusino episcopo. Iubentino Stabiensi episcopo.
 Adeodato Amerino episcopo. Rufino Sipontino episcopo.
 Caroso Faralitano episcopo. Mauro Senate episcopo.
 Gaudioso Capuano episcopo. Læto Lucano episcopo.
 Martiano Mebienti episcopo. Leontio Neapolitano episcopo.
 Bonito Ferentinense episcopo. Theodoro Rosellano episcopo.
 Barbato Sutrinense episcopo. Paschale Thermitano episcopo.
 Mauro Senogallienense episcopo. Andrea Hydruntensi episcopo.
 Calumnioso Alesino episcopo. Oportuno Pisano episcopo.
 Mauroso Anconitano episcopo. Iusto Tauromenitano episc.
 Peregrino Messanensi episcopo. Donato Marianensi episcopo.
 Bono Ficuculensi episcopo. Felice Panormitano episcopo.
 Romano Cerellitano episcopo. Bonoso Alerino episcopo.
 Fortunato Auximate episcopo. Laurentio Tudertino episcopo.
 Crescente Lucrenti episcopo. Peregrino Liparitano episcopo.
 Thomate Lunensi episcopo. Ioanne Carinensi episcopo.
 Felice Agrigentino episcopo. Boethio Cornensi episcopo.
 Bonito Ferentispolimartio episc. Albino Signensi episcopo.
 Marcellino Clusino episcopo. Valentino Turritano episcopo.
 Maximo Trocalitano episcopo. Augustino Squillacino episcopo.
 Geminiano Volaterrano episc. Luminoso Bonensi episcopo.
 Paschale Blandano episcopo. Ioanne Rhegitano episcopo.
 Mariniano Populoniensi episc. Crescentio Libyensi episcopo.
 Luminoso Marforum episcopo. Barbato Cumano episcopo.
 Luminoso Tifernistiberinorū ep. Stephano Popiliensi episcopo.
 Glorioso Camerino episcopo. Felice Terracinensi episcopo.
 Potentino Belliternensi episcopo. Callionisto Adrianensi episcopo.
 Decorato Tiburtino episcopo. Oportuno Anagnino episcopo.
 Mauro Tuscanensi episcopo. Ioanne Vicosabinense episcopo.
 Amabile Hortensi episcopo. Firmino Blerano episcopo.
 Martino Gabinate episcopo. Potentino Polensi episcopo.

Concil. Tom. 15.

X ij

Iobiano Firmano episcopo.	Sapientio Numentano episcopo.
Leontio Faentinatense episcopo.	Stephano Dorenfi episcopo.
Anastasio Narniensi episcopo.	Maximo Mesinate episcopo.
Donato Sassinatense episcopo.	Ioanne Gabopolitano episcopo.
Theodoro Tyndaritano episcopo.	Gratioſo Nepeſino episcopo, &
Ioanne Vnnogoritano episcopo.	Victoriano Vzalenſi episcopo.

ANNO
CHRISTI
649.

*Martinus sanctissimus ac beatissimus episcopus sanctæ Dei ecclesiæ
catholicæ atque apostolicæ urbis Romæ, dixit.*

Ex his quæ a nobis relecta sunt in præterito secreta-
rio, monumentorum series a Sergio & Pyrrho confecta,
nec non epistola Cyri, quæ videlicet temerosius compo-
sita sunt ab eis contra fidem pro stabilitate nocibilis eo-
rum eccheseos, Michææ propheticam vocem, anima con-
flictos nos propter consonantiam in huiusmodi errorem
& conspirationem factam, congruum est enarrare: *Væ
mibi, quia factus sum sicut qui colligit stipulam in messe, & sicut
racemos in vindemia. Non est botrus ad comedendum, præcoquas
ficus desideravit anima mea. Perit reuerens de terra, & rectus in
hominibus illis non est. Omnes declinauerunt, simul inutiles facti
sunt.* Omnes congregati sunt in vnum contra Dominum,
sanctamque eius & immaculatam fidem. Sed venite, &
nos dilectissimi fratres, cum Deo descendamus ad visita-
tionem, id est, inquisitionem sermonum eorum, confun-
damus per approbationem verissimam ibidem linguas eo-
rum, eleuatas contra scientiam vnigeniti filii Dei, & ini-
quitatem in altitudinem humanitatis eius loquentes. *Dis-
rumpamus vincula eorum per gladium spiritalem, quod est
Verbum Dei, & proiciamus a nobis iugum ipsorum,* per expur-
gationem profani sensus illorum. Tunc etenim & ipse
quoque Dominus iridebit eos, & subsannabit; & loquetur ad eos
in ira sua, & in furore suo conturbabit eos, secundum beatum
Ieremiam dicens: *Falso prophætæ isti vaticinantur in nomine
meo. Non enim misi eos, & non præcepi eis, neque locutus sum ad eos:
visionem mendacem, & diuinationem, & fraudulentiam, & sedu-
ctionem cordis sui prophetant vobis. Ideo hæc dicit Dominus de pro-
phetis, qui prophetant in nomine meo mendacium: Erunt proiecti
in viis Ierusalem, & conculcatio omnium pie consentientium me, &
non erit qui sepeliat eos.* Nemo enim abscondere potest qui-
busdam subreptionibus commentatus, sicuti nec foliis fici
antiquum transgressorẽ præcepti Adam, eum qui per pro-

ANNO
CHRISTI
649.

priam linguam inuerecunde nudatur. Laqueus enim fortis viro labia eius, & *captus propriis sermonibus*, & opera manuum eius: retributio autem labiorum eius dabitur ei impietatis reprehensio. *Arguam enim te*, inquit, & *staturam tuam ante faciem tuam*. *Existimasti inique, quod ero tibi similis*. Propterea, sicut dicit Dominus ad Gedeon, deponamus eos ad aquas veræ discretionis, & probemus eos ibi regulari examinatione in idipsum pronos corruentes, per ostensionem prauis intellectus eorum, vt ne sint apud se sapientes, diuini verbi scientiam ignorantes: *Quoniam dicentes esse se sapientes, stulti facti sunt, & mutauerunt gloriam catholicæ ecclesiæ per propriam nouitatem, siue per ea quæ illicite in eius defensione gesta sunt, hæreticam turbulentiam introducentes, illud competenter apud nos retinentes, quod bene ad Iesum filium Sirach dictum est: Usque ad mortem certa pro veritate, & semper Dominus Deus pugnabit pro te. Accipere enim personam impii non est bonum, vt declines a veritate iudicii*. Quomodo autem hoc prudenter efficiemus? In primis quidem ex comparatione mutua verborum illorum, quæ nobis relecta sunt. Si enim ipsi propria perimunt, approbantes ea vacua, & omnino veritati extranea, vtique ventos pascent, iuxta quod in prouerbis dictum est: *Qui mendacio nititur, hic pascit ventos, & minauit volucres volantes*. Derelinquit enim vias suæ vineæ, in axones autem suæ culturæ errat: deambulat vero per siccam eremum & terram extensam in sitim. Congregat autem manibus suis sterilitatem. Igitur sicut prælectionem audiuius, dilectissimi fratres, Cyrus quidem in suis capitulis definiuit ita: Si quis non dicit vnum eundemque Christum operari Deo decibilia & humana per vnam deiuirilem operationem, anathema sit. Sergius autem huiusmodi admittens atque confirmans eius confessionem, ad eundem scribens, ait: Hanc vestram orthodoxam relegendes doctrinam & diuinam suasionem, siue omnino orthodoxia repletam vestræ sanctitatis, Domini collaudauit benignitatem: sed & vestrum sanctum sacerdotium beatificauit, quoniam huic rei dignata est intercedere per gratiam sancti atque viuifici spiritus, nec non per electionem & doctrinam a Deo inspirati & pacifici magni imperatoris. Afferuistis autem (Bonum est enim, vt & ipsis

Prover. c. 6. v. 2.

Psal. 49.

Ind. 7.

Rom. 1.

Ecclef. 4.

Proverb. 18.

*Monothe-
litarum di-
cta exami-
nantur.
Proverb. 10.*

facris vestris vocibus vtamur) vnum eundemque Christum operari Deo decibilia & humana per vnam operationem: & hæc pie nimisque subtiliter exposuistis, quoniam in his præcipuorum & vniuersalium sanctorum quinque Conciliorum voces expressisse noscimini. Iterum autem Pyrrhus in antefato dogmatico eius tomo aduocationem impendens Cyro, ita scribens ait: Vnam enim, secundum veritatem, pro noua continebat eiusdem volumen: non quidem malitiose, iuxta meum sensum, sed vtpote non aliter posse nouam intelligi, nisi vnam. Ac per hoc iam Pyrrho non aliter nouam nisi vnam intelligente, vetus dierum non vnus existit, sed multi; aut si paruum, vt ita dicatur, duo intelliguntur. Nam si non aliter nisi vnam esse definit nouam, non est autem vetus quod nouum est, vtique vetus dierum, vt dictum est, non vnus intelligitur, sed potius multi, aut si minus, duo: vt & multos deos infirme intelligat, & solum Deum, qui est sine initio naturaliter, in multos deos diuidat: ignorans quoniam non per omnia numerine nequeant ea cognati, sed gloriosi miraculi noui vocabulum habet designationem. Sicut igitur vetere vt antiquitatis est, designationem. Sicut igitur vetere vt antiquitatis est, designationem. Sicut igitur vetere vt antiquitatis est, designationem. Et hæc quidem Sergius & Pyrrhus pro Cyro scripserunt. In ecthesim autem illorum apertius, quæ nunc dixerunt, euacuantes, & reprobata, quæ ab ipsis firma pronuntiata sunt, dicentes; falsa autem quæ vera, & pia quæ impia, & minorata indiminita, & incauta robusta, & extranea omnino sanctorum & vniuersalium quinque Conciliorum, quæ ab eis sunt in scripto testimonio comprobata, & cum anathemate ab ipsis definita contra eos qui ita habere hæc non profitentur, sequentes proprii anathematis per transgressionem condemnationem, de hoc in erroneis eorum dogmatibus ita dicunt, nullo modo concedentes cuiquam ex omnibus vnam aut duas dicere vel docere operationes in diuina Domini dispensatione. Ideoque sanctos patres per omnia & in hoc sequentes, vnam voluntatem Domini nostri Iesu Christi confitemur, addentes etiam: Hæc pietatis dogmata tradiderunt nobis qui ab initio præsentialiter viderunt, & ministri verbi facti sunt, eorumque discipuli & successores, & sequenter a Deo in-

Diss. 7.

Locus
mendosus.Nota, vt
hæretici pa-
trū scripta
pro ipsis
facere mē-
tiantur, i-
mo & diui-
na.

ANNO
CHRISTI
649.

spirati ecclesie doctores, id est, sanctæ & vniuersales quinque Synodi beatorum & a Deo inspiratorum patrum, qui in Nicæam, & in hanc regiam ciuitatē, nec non in Ephesum primum, & in Calchedonam, & iterum in Constantinopolim in quinto congregati sunt Concilio. Ergo hanc ecthesim Sergius & Pyrrhus per propria monumenta confirmantes, quatenus multo amplius dogmatum suorum vicissim ostendant vbique omnibus destructionem, vt nostis, hæc allocuti sunt, & Sergius quidem ita: Perfecte atque dilucide, nec non compendiose, ex quibus virtutis dirigitur sermo, a Deo inspirati serenissimi domini magnique principis, & hoc ex Deo donum percipiens dogmatizauit eloquentia, & propterea consonantem eius confessionem sanctis & vniuersalibus Synodis inuestigantes, & persubtiliter recti dogmatis connectentem ac præmunientem regulam, pariterque & nos suscipimus eius & confirmamus ecthesim, quoniam in omnibus sequitur plenius & indimute doctrinam sanctorum probabiliū patrum. Si quis ergo a præsentī die temerator prohibitorum a fortissimo & a Deo conseruando domino & magno imperatore siue congregata huc sancta Synodo factus, vnam aut duas præsumpserit dogmatizare aut proferre in Christo Deo nostro operationes, hunc, si quidem episcopus aut presbyter, vel diaconus, siue de sequentibus fuerit gradibus, ab omni suspendimus ecclesiastico ministerio vel officio. Si autem monachus aut laicus fuerit, hunc de viuifica communione separamus. Igitur in his, reuerendissimi fratres, si habuissēmus dena milia annuntiantes nobis, an crederemus aliquando, nisi lectio nobis scripturarum eius satisfecisset, quoniam quæ ita sibi contraria atque se perimentes dogmata vel sermones vnus eiusdemque personæ, hoc est Sergii existunt, funditus contra sua * delimenta vel dogmata exardescētis? Hic namque quomodo vnquam nec phreneticus quisquam ex omnibus contra sua membra commotus est, per semetipsum propria consumens atque interimens per dominantem ei errorem atque dementiam. Sed hæc quidem Sergius: Pyrrhus autem in his quæ ab eo sunt instituta, simili corruptione ductus, ita vt ille prædenominatam nouitatis ecthesim in suis monu-

Hæretici
propria
scripta de-
struunt.* for. de-
liramenta

mentis exposuit: Competenter igitur & nos sequentes eius virtutem & expositionem dogmaticam, & a Deo inspiratam eius doctrinam per omnia admittentes, consonantem in omnibus apostolicæ traditioni atque sanctis vniuersalibus quinque Conciliis, multis eum atque sublimibus pro hoc coronamus laudibus, & decernimus cum gratia eos qui nobiscum consistunt, sanctissimos episcopos, nec dum autem imperialis prædicationis insinuationi in præcedente tempore subscripserunt, proprias submittere post nostram subscriptionem his actibus subnotationes. Quod si quis hoc facere paratus minime fuerit, sed permanet in inobedientia, iudicio separantium se ab integritate corporis Christi semetipsum submittens, & condemnationem irrecusabilem contra se prouocaturus est. Consonanter autem his & Cyrus aequalem interemptionem per similem errorem & introductam echem confirmans, ita pro ea scribens ad Sergium, ait: Sicut per lectionem audiuius, quam non semel & bis, sed & multo sapius diligenter percurrens, & lætatus super eiusdem lectionis virtutem, atque * consistens mecum, congratulans per laudabilem expositionem scriptorum veluti solis splendorem nitentem, & veram inconuertibiliter & inuiolabiliter nostram fidem fixius recteque & apertissime prædicantem, laudes gratiarum retuli Domino omnium Deo, qui nobis dedit prudentissimum gubernatorem. Quia vero & nos de vestra participati doctrina, & hanc sine dubio sequentes amplectimur & conseruamus, quæ ita pie & Deo amabiliter a serenissima eius tranquillitate exposita sunt, iam vestra a Deo honorabilis sanctitas cognouit per hæc, quæ sæpius ad eam a nostra humilitate destinata sunt. Ad hæc ergo in tantum contraria, & ita ab inuicem vehementer corrupta, vt nec alio iam necesse sit in propria destructione, vtpote hanc illis durius sibi inferentibus per contradictionem alterutram atque obiectionem, quid nos oportet dicere, hoc est, ex persona catholicæ ecclesiæ, nisi Dauidicum vaticinium exclamare? *Absorpti sunt, continuati petrae, ipsi vel sermones eorum. Discissi sunt, & non sunt compuncti: tenterunt me, subsannauerunt me, striderunt in me dentibus suis. Domine, quando respicies? restitue a nouitate eorum confessionem*

ANNO
CHRISTI
649.* for. con.
sistens*Psalm. 140.**Psalm. 34.*

ANNO
CHRISTI
649.

fionem meam, a dogmatibus eorum vnicam fidem meam. Commoti transferantur sermones eorum, & eiciantur de habitationibus meis: *& cognoscant quia hæc manus tua, & tu Domine fecisti eam.* Quomodo namque non sunt discissi, licet nullo modo compuncti, qui ab omni se sacerdotali dignitate & officio deposuerunt, & a participatione diuinæ communionis alienauerunt, nec non anathematizauerunt, prohibentes in Christo vnam operationem dicere, & denuntiantes vnam in Christo operationem asserere, ac si vtrumque secundum sensum eorum, id est, vnam dicere operationem, & nec vnam dicere operationem, similiter orthodoxum & probabile, firmumque, pium, indiminutum atque perfectæ prædicationis omnium sanctorum patrum, siue vniuersalium quinque Synodorum veraciter existeret? Quod non solum falsum est, sed etiam omnino ac specialiter impossibile, in semetipso habens propriæ instabilitatis accusatorem. Duos enim contrarios sermones de eodem verbo veraciter dicere, naturam non habere, scribens Nectario theologus Gregorius, ait: Competenter igitur ante patrum pro tali re contra eos definitiones, seipso illi in hoc, quod sua dogmata transgrediuntur, condemnare noscuntur, superducentes sibi (vt dictum est) per hæc diffinitam ab eis depositionem, & cum anathematis propositione alienationem totius sacerdotalis officii, Christi-que Dei nostri immaculatæ communionis: & præcipue quoniam non solum impia & hæretica, quæ ab eis gesta sunt, consistunt, sed & incongrua omnino ac specialiter cognoscuntur. Nullus enim introductus est personaliter ab illis accusator aut accusatus, iuxta quod gestorum ordo exigit, per claram intimationem aut institutionem eorum quæ ab eis examinata sunt, approbationem faciens: sed ipsi sibi a semetipsis proprio arbitrio omnia facta sunt, accusantes, accusatores, iudices. Et accusatores quidem, vtpote se reprehendentes per immutationem sancti Dionysii vocis: accusantes autem, quomodo criminatores eius, potius autem euacuantes vnam operationem: iudices, vtpote aliam pro alia fidem commentantes. Pro qua re ordo gestorum per inopiam eorum quæ intimata sunt ab illis, ex suspitione & coniectu-

Concil. Tom. 15.

Y

ra deceptiue obumbratus est ex hoc, quod frequentius dicunt, quia aliqui, & quoniam aliqui, & quia quidam, & non erat vox, neque auditio, sicut per vaticinium Elias propheta perhibuit. Omnia enim eis ex non approbatis verbis vel inanibus fictionibus inuerecunde actitata sunt aduersus catholicam ecclesiam, pro quibus, vt dictum est, & contra se irascendo versi sunt, seipsos condemnantes. Vt autem & a nobis synodaliter fiat contra eos reprehensio per apostolicam seu regularem, praelatam iustam determinationem, in medio nobis ad audientiam gloriosorum patrum decreta ac vniuersalium quinque Conciliorum definitiones offerantur, de quibus illi in scripto dixerunt, hæc veraciter prædicare atque docere, quatenus testimonii mercedem per veritatem gestorum consequi valeant. Scriptum est enim: *Abominatio est Domino labia mendacia: & Odit Dominus testem fallacem, proferentem mendacia, & seminantem inter fratres scandala atque litigia*: quod vtique memorati apertissime concinnauerunt, iudicia & litigia vbique omnibus per proprios sermones destinantes.

*Benedictus reuerendissimus episcopus * Aiacensis dixit:*

Propheta David, beatissime, vestram pronuntians gratiam, ait: *Quoniam Dominus dabit verbum euangelicantibus virtute multa*. Cum multa namque strenuitate & zelo inspirationem a Deo diuini verbi percipientes, in apertione oris vestri notum fecistis omnibus, quoniam sicut vacca lasciuens, declinauerunt a via veritatis Cyrus & Sergius atque Pyrrhus. Nec enim dederunt, sicut ait Oseas, *cogitationes suas, vt conuertantur ad Deum eorum: quoniam spiritus nouitatis inest eis, & Dominum non intellexerunt*, eo quod veritas non est in eis, nec misericordia, neque scientia Dei in dogmatibus eorum, sed maledictio, mendacium, & furtum atque deceptio, & contrarietas inconueniens in eorum sermonibus effusa est. Ergo quoniam iudicium est Domini hodie super eos per vos sacratissimos, si placet, oportet cum eis ad similem examinationem Paulum, Sergii & Pyrrhi successorem, coaptari: quippe quoniam in vnam eandemque haresim illorum inuoluitur, & propterea instanter hanc de-

ANNO
CHRISTI
649.

fendere nititur, sicuti accusatores eius per sua scripta nobis declarauerunt: imo magis operibus suis seipsum ille manifestauit, verberibus & claufuris atque exiliis orthodoxos viros submittens. Sic namque communis erit contra hos omnes a presenti sancto Concilio impietatis deuictio prolata, videlicet per subtiliorem ostensionem & approbationem paternarum & synodalium definitionum vel prædicationum.

Omnes sanctissimi episcopi dixerunt:

Supplicamus beatitudinem vestram, adiiciatur & Paulus similibus suis, iuxta supplicationem coepiscopi nostri Benedicti reuerendissimi, ipse quoque ad examinandum nobis prolatus, quatenus propter similitudinem nouitatis, simili cum ipsis regulariter sententia percellatur. Nam & vehementissime contra catholicam ecclesiam demolitus est, vt & in ipso impleatur quod scriptum est: *Initium sermonum oris eius stultitia, & ultima oris eius* Ecclef. 10. *circuitus malignus.* Veraciter enim, sicut de eo suggestiones & accusationes pronuntiant, & incipiens acriter nouitatem defendere studuit, & perficiens dolose typpum fieri persuasit. Stillicidium namque assiduum concauit petram. Ideoque, si præcipitis, epistola ipsius directa prædecessori vestræ beatitudinis Theodoro papæ, nobismet relegatur: sed & memorati typi per exemplar eius series, pro tuitione plenissima catholicæ ecclesiæ, quoniam & ipsum typum in euerfione paternorum dogmatum fieri sine dubio persuasit: qui derelinqentes catholicæ ecclesiæ paternas synodalesque definitiones ac sermones, ad sæculares typos callide properauerunt, pariter quidem tam suam obcelantes perfidiam, quamque aliis inique irrogantes querelas, quatenus duplicem suscipiant de manu Domini * peccatum tam pro suo delicto, * quam

* penam
* quam

Martinus sanctissimus ac beatissimus episcopus sanctæ Dei ecclesiæ catholicæ atque apostolicæ vrbis Romæ, dixit:

Competenter epistolam Pauli ad examinationem deduci per hos, quorum interest, nobiscum consistens sancta Synodus petiit, quoniam simili excessu parique
Concil. Tom. 15. Y ij

errore cum prænominatis irretitus, similem a nobis congruum est per approbationem contra hos omnes increpationem prouenire. Offeratur igitur directa a Paulo præcessori nostro beatæ memoriæ Theodoro dogmatica epistola, & cum eadem exemplar typi, quem ille ad destructionem paternorum dogmatum fieri persuasit.

Theophylactus primicerius notariorum apostolicæ sedis, dixit:

Secundum iussionem beatitudinis vestræ, epistolam Pauli & exemplar typi nuper, id est, transacto anno per suasionem eiusdem Pauli expositi, præ manibus habeo: quid præcipitis?

Martinus sanctissimus ac beatissimus episcopus sanctæ Dei ecclesiæ catholicæ atque apostolicæ urbis Romæ, dixit:

Epistola Pauli episcopi Constantinopoleos in primis per hos quorum interest, suscipiatur & relegatur.

Et accipiens Paschalis notarius regionarius apostolicæ sedis, de Græco in Latinam vocem translata, relegit continentem ita:

Sanctissimo & beatissimo fratri & consacerdoti, domino Theodoro Paulus indignus episcopus in Domino salutem.

*Psal. 132.
Epist. Pauli
Constanti-
nopolitani
ad Theo-
dorum pa-
pam.*

ECCE quam bonum & quam iucundum, habitare fratres in unum: spiritali dico habitaculo, & concordia quæ in Deo est, & vnitæ fidei, huius delectabilis secundum veritatem inhabitaculi, quæ videlicet in Aaron magis decorabatur, atque sacerdotalem indumentibus dignitatem, sicut unguentum super caput, principalem intellectum irrigans, & usque ad ipsam extremam scientiam deducens. In hoc enim habitaculo benedictionem & æternam vitam promisit Dominus. Huius igitur prophetiæ vaticinationis meritum amplectentes, præsentem fraternam syllabam exposuimus, nostra propter caritatem minime quærentes aut quæsituri. Nec enim detrahentibus bonum est detrahere, aut palo secundum vulgarem fabulam excutere palum. Absit. Non sunt nostra hæc. Auertat diuinitas, non sunt edocti habitus nostri ita vincere, sed in patientia longanimitatis, & spiritu humilitatis: quia

ANNO
CHRISTI
649.

sicut minime per duritiam, vt prophetice dicamus, purgatur nigella, ita nec pacis saporatus fructus intelligentiæ per asperitatem exprimitur. Propter hoc enim & verborum supportauimus colaphos, vt vel paulatim valeamus eum imitari, qui propter nos se humiliare dignatus est, vt extremæ illius vltionis per hanc plagam verbera declinemus. Audiamus igitur & consentiamus ecclesiæ oratori, qui per linguam Spiritus clara voce exclamat, dicens: *Omnia a vobis in charitate fiant.* Ergo siue querimus, siue tantummodo dicimus, & tantummodo audimus, caritas intercedat, ars aliqua existens ad compositionem concordia boni & coniunctionem. Oportet enim de Deo quærentibus nobis, sparto rectitudinis mentis nostræ denumerantes templum, pacifice inhabitare in eo propter Dominum, qui per prophetam locutus est: *Quærens quære, & apud me habita.* Speculum enim dedit Deus populo suo, & oportet eos qui a Deo sunt deputati sacerdotium adipisci, ita in humilitate gressum mentis adinuicem tendere, vt in melius ædificentur hi qui ad nos respiciunt, quam, quod dicere piget, per nostram discordiam, semitam pedum eorum concutere. Ad concordiam inclinemus nos ipsos, & vnum ad caritatem sapiamus. Humilitatem veneremur, per quam apprehendi solet altitudo spiritus. Si enim & verbo amplius vsque huc taciturnitatem dileximus, hoc quidem bene habere arbitrati sumus, ne scriptis vestris reciproca respondentibus, iniuriæ fomitem exhortemur, & pusillanimitate diiudicemur ab eo, * quia omnia ad caritatem * diligere promulgauit. Orauimus vero & tunc ostium circumstantiæ labiis nostris imponi, & verbum insonitum concipere potius, quam verbum inuigile: & tamen hoc mihi donum est a Domino, *& factus sum sicut homo non audiens, & non habens in ore eius argumentationes.* Sed quia *tempus est loquendi, & tempus tacendi,* aperio verbum, & claudio ostium per taciturnitatem, competenter exorans: *Domine, labia mea aperies,* vt respondeam *exprobrantibus mihi verbum.* Licet enim tacuimus, non semper tacebimus, adaperiente nobis Deo clauis verbi. Igitur directis in præsentia a beatitudine fraternitatis vestræ apocrisariis, qui post multas factas inter nos de ecclesiastica requisitione dissonantes sermocinationes, in finem ad hoc

* forte
qui
* forte
dirigere

Psalms. 140.

Psalms. 37.

Ecclesi. 3.

Psalms. 50.

Psalms. 118.

1. Pet. 3.

peruenerunt, admonentes nos atque adhortantes interpretari vnius Christi veri Dei nostri voluntatis intellectum, atque huiusmodi interpretationem destinari vestrae sacratissimae venerationi. Nos autem acceptam habentes bonae conscientiae praedictorum venerabilium virorum admonitionem, cognoscentes autem & quae principatus apostolorum summitas docet, paratos esse *ad satisfactionem omni poscenti nos verbum de spe quae in nobis est*, secundum Dei timorem, mansuetudinem ad bonam scientiam temperantes, super tali tantummodo requisitione mentem nostram per has syllabas exponimus, superfluum excitationem & altercationem verborum propter satietatem & praesentis temporis incongruitatem declinantes ac praecauentes, nihil nostrum intelligentes, aut proferentes, vel dicentes, sed quae audiimus & cognouimus a sanctis & vniuersalibus magnis Conciliis, & patres nostri enarrauerunt nobis: quoniam viae veritatis, intellectus est sapientum, sicut prouerbiatori Salomoni atque veritati bene placere dinoscitur. Sed quia tempus iam trahit nos promissionis, & ad aperiendam requisitionem prouocat, incipiamus rectae nostrae fidei formam scripturae imaginibus enarrare, sicuti tinctiis aliquibus coloribus paternis testimoniis certius decorantes quae a nobis dicuntur. Nos igitur, id est, iurisdictio ecclesiae nostrae & Synodus, confitemur vnum consubstantialis & auctoris vitae trinitatis filium ac verbum sine initio genitoris Dominum Iesum Christum verum Deum nostrum ex Spiritu sancto & immaculata Dei genitrice semperque virgine Maria inconuertibiliter incarnatum, perfectum esse eundem deitate, & perfectum humanitate, vnam personam, vnam substantiam compositam in duabus & post vnitatem praedicantes naturis, differentiam vtrarumque naturarum cognoscentes secundum earum proprietatem. Nec enim earum per partem diuisionem, aut in alterutram mutationem, aut commixtionem, siue confusionem penitus intelligimus aut suscipimus; absit: sed in vno Christo saluata vtraque natura diuinitatis & humanitatis, & in essentiae proprio termino secundum substantiam inenarrabilis summae unitatis conuenientia conseruatis & permanentibus. (Mansit enim verbum quod erat, & factum est quod non erat.) Pro-

ANNO
CHRISTI
649.

pterea & omnem congruam diuinitati & humanitati operationem ab vno eodemque procedentem incarnato Deo Verbo dicimus, & in vnum eundemque reduci. Ideoque & diuisio non introducitur, & inconfusio saluatur. Resipiscat plebs impiorum hæreticorum, fileant cum Nestorio, Diodoro, & Theodoro, Seuerus & Eutyches, Apollinæres execrabiles, ex alterutra dissonantia consonantes sibi ad impietatem, aliis confusionem, aliis diuisionem male induentibus, & bene a veritatis regulis denudati. Vnius autem & eiusdem Dei Verbi incarnati miracula prædicamus, & passiones cognoscimus, quas secundum carnem propter nos sponte sustinuit. Ideoque & Deus dicitur pati, & filius hominis a cælo descendisse propter summam & indissipabilem secundum substantiam duarum naturarum vnitatem. Vnde & vnam voluntatem Domini nostri Iesu Christi intelligimus, ne contrarietatem aut differentiam voluntatum vni eidemque personæ Domini nostri Iesu Christi applicemus, aut ipsum se expugnantem dogmatizemus, aut duos volentes introducamus. Non enim ad conglomerationem omnino aut confusionem duarum naturarum, quæ in eodem videntur vnius voluntatis, hanc producentes vocem, aut ad interemptionem alterius tantum aliam esse prædicantes: sed hoc per huiusmodi significantes vocem, quoniam caro eius rationabiliter & intellectualiter animata, ex ipsa summa vnitatem inenarrabiliter omnibus diuinis ditata, vnientis eam sibi secundum substantiam diuini Verbi, diuinam habebat indiscretam voluntatem, quæ ab ipso semper ducebatur ac mouebatur, vtpote in nullo tempore eadem diuise, & ex proprio impetu contrarie nutui vniti secundum substantiam Dei Verbi, naturalem eius faciens motionem, sed quando, & qualem, & quantam ipse Deus Verbum volebat, ne (quod absit) in blasphemia diiudicemur, quod utique cauendum, & terribile dicendum: væ huiusmodi prauitati, vt per necessitatem naturæ violentiam sustentem introducamus eius humanitatem, & communicantem Petro dignæ eius increpationi, si utique per similem recusationem ex verborum significatione passioni eius communicat. Sic & euangelicam intelligamus lectionem, vbi dicit: *Non ut faciam voluntatem meam, sed eius qui* Ioan. 6.

misit me. Sed & in recusatione passionis non diuersam in vnum eundemque Christum, & resultantem introducetes voluntatem, magis autem recusatiue & non positiue huiusmodi suscipiamus vocem. Non enim quasi existens hoc verbum dictum est, sed ac si non est: sicuti, *Neque peccatum meum, neque iniquitas mea*, vt peritissimus in dogmatibus theologus Gregorius. Sed & omnes doctores, qui passionis verba memorauerunt, ex affectione & relatione nostræ massæ hanc susceperunt: sicut & magnus ecclesiæ lucifer Athanasius edocuit nos, nostrā ostendens pronam in hanc vitam naturam, sine passione nolentem a præsentē vita disrumpi, & non vt animatam intellectua-liter carnis verbi in promptam existentem ad totius mundi salutiferam passionem, aut discordantem patri & inhabitanti Verbo. Sed & huius intellectui * acerbissimum expositorem & interpretorem suscipiamus, id est, bis acutum pugionem spiritalem Cyrillum, in sacerdotibus secundum zelotem Phinees, qui validissimo linguæ ictu percussit optime meretricem, confusionem, diuisionis intellectum & verbum prauitatis, in quarto de anathematibus capitulo, dictis aduersum contradictiones duodecim capitulorum, factas a Theodorito, atque probatis a sancta vniuersali Calchedonensi, & quinta Synodo, luculentius euangelicam proferens atque adaperiens vocem. Sed & omnes pietatis doctores & prædicatores huiusmodi vnus voluntatis mente detinentur. Quorum, si opus est requisitione proueniente, & competenter relegimus testimonia: quibus concordēs & consonantes facti sunt piæ memoriæ Sergius & Honorius, vnus quidem no-uæ, alter autem antiquæ Romæ summi sacerdotii sedem decorantes. Igitur de his ita nos habemus, sic intelligimus, sic prædicamus: in his orthodoxiæ manifestatio, in his ecclesiæ laus, in his salutis nostræ spes. Hæc est spiritui germen nutritiferum, hæc patrum salutaris flos, hic est rationabilium ouium viuificus veritatis paradysus. Hæc meditari, in his esse, per hæc illuminari & illuminare oramus: quoniam hoc facientes, & nos saluamur, & audientes, prædicauimus: ad supernam vocationem nostrum est studium, vbi pacis compositio, his qui in studio pietatis bene vnica gloriæ intercessor tribuitur corona. Deo manifestati

*Psalms. 58.**Nim. 25.*

Sergius, & Honorius quasi eiusdem sententiæ, proferruntur: sed notandum est hæreticum esse qui scribit.

* id est, bis
ligentissimum

ANNO
CHRISTI
649.

stati sumus, qui iudicat omnia & comprobatur. Non iurgialiter stamus, non ad contradictionem respicimus, non fauorem inanem amplectimur: sed in verbo Dei præpositæ huiusmodi requisitionis resolutionem fecisse dinoscimur, confidentes quoniam pacis Dominus Deus ad alterutrum nostrorum vnitatem & dilectionem conseruabit in gloria eius benignissimæ maiestatis. Omnem cum vestra beatitudine in Christo existentem fraternitatem tam nos & qui nobiscum sunt, multum salutamus. & subscriptio: Incolumes in Domino orate pro nobis, sanctissime & beatissime pater.

Hæreticus
suum erro-
rem tueretur
verbo Dei.

Deus dedit sanctissimus episcopus Caralitane ecclesie dixit.

Per suam epistolam, quæ in præsentem nobis relecta est, Paulus Constantinopolitanus episcopus, quæ vestra beatitudo huic sancto Concilio prudentissime allocuta est, luculentius confirmavit: sed & accusantium eum ad apostolicam vestram sedem venerabilium virorum suggestiones firmavit, ostendens, sicut in præsentem audiimus, quoniam in scripto & sine scripto admonitus est a prædecessoribus vestris apostolicis viris, & incorrectus atque inobediens permanens, iuxta contestationes eorum de huiusmodi quæstione prolata, ex hoc quod dicit, & in scripto asserit: Propterea & verborum quodammodo sustinimus alapas. Nec enim detrahentibus detrahere bonum est, vt ne ad ea quæ scripta sunt, commoti, iniuriæ certamen efficiamus. Sed quia *tempus loquendi, & tempus tacendi, Domine, labia mea aperies*, vt respondeam *exprobrantibus mihi verbum*, adaperiente nobis Deo clauis sermonis per præsentiam apocrifariorum a vestra fraterna beatitudine destinatorum, qui per multas tantasque de ecclesiastica quæstione nobiscum in consonantes assertiones, ad postremum ad hoc venerunt, vt eis a nobis interpretetur Christi Dei nostri vnus voluntatis intellectus. Ecce igitur, vt iam fati sumus, per ea quæ scripsit, manifestavit, quoniam canonicè admonitus est tam per apostolicas præceptiones, quamque per reuerendissimos apocrifarios summæ sedis vestræ, multis (vt ipse perhibuit) assertionibus ad eum factis, pro sua causa, id est, nouitate, facie ad faciem commonitionibus ei oblati. Inobediens autem ad ea ex sua

Ecclef. 3.
Psal. 50.
& 118.

Concil. Tom. 15.

Z

Proverb. 17.
1. Cor. 2.

voluntate contra regulas & permanfit, quas irrationabiliter iniurias & detractioes, exprobrationes atque alapas arbitratuſ eſt, quæ utique ſalutiferæ ſuaueſque inuitationes exiſtunt, tantumque pro eius meliori ratione miſericorditer prolata ſunt. Auerſio namque mali & hortatio melioris interpoſita, ſalutaris ſine dubio exiſtit ſuſcipientibus: minime reminſcens, quoniam meliora ſunt vulnera amici, quam falſa oſcula inimici. *Scripti enim vobis*, inquit B. Apoſtoluſ, *per multas lacrymas, non vt contriſtemini, ſed vt ſciatis quam caritatem habeo abundantius in vobis.* Hæc autem ſi ſcripſiſſet in tabulis cordis ſui, habuit utique gratiam inuenire, prouidens ſibi coram Deo & hominibus bona, per expulſionem introductæ ab eo dogmatum nouitatis, atque catholicæ eccleſiæ piæ prædicationis aſſumptionem. Sed quoniam iſta reſpuere cenſuit, propria autem ſua mente amplexuſ eſt, nullam ſatiſfactionem per ſuam epiſtolam habere ſe demonſtrauit, ſuperius dictam eſtheſin & ipſe cum illis confirmans, tantumque ſtudioſiſſime, vt etiam verba quæ in eadem continentur, ſuis ſcriptis infereret, vtpote & ipſis ſermonibus conſonantiam eius & confeſſionem ſaluare deproperans. Hiſ itaque nobis ſubtiliter cognitis, iam ſi placet veſtræ beatitudini, per exemplar typi, ſeries eius quantocyuſ nobiſmet relegatur.

Martinuſ ſanctiſſimuſ ac beatiſſimuſ epiſcopuſ ſanctæ Dei eccleſiæ catholicæ atque apoſtolicæ urbiſ Romæ, dixit:

Offeratur ad noſtram audientiam exemplar typi, qui nuper compoſituſ eſt perſuaſione Pauli Conſtantinopolitani antiſtitis, contra orthodoxam fidem.

Theophylactuſ primiceriuſ notariorum apoſtolicæ ſediſ, dixit:

Exemplar typi, quod iuſſit veſtra beatitudo produci, offerens præ manibus habeo: quid præcipitiſ?

Martinuſ ſanctiſſimuſ ac beatiſſimuſ epiſcopuſ ſanctæ Dei eccleſiæ catholicæ atque apoſtolicæ urbiſ Romæ, dixit:

Memoratum exemplar ſuſceptum coram ſancto Concilio, ad ſubtiliorem virtutiſ eius cognitionem, diligenter recenſeri præcipimuſ.

ANNO
CHRISTI
649.

Et accipiens Theodorus notarius regionarius apostolicæ sedis, de Græco in Latinam vocem interpretatum, recitauit in his.

Consuetudinem habentes de omnibus curam agere & intendere, quæ respiciunt ad vtilitatem Christianissimæ nostræ reipublicæ, & præcipue quæ feruntur ad immaculatam nostram fidem, per quam nobis omnia prospera fieri credimus, cognouimus in multa perturbatione esse nostrum orthodoxum populum, vtpote dicentibus quibusdam vnã voluntatem in dispensatione magni Dei & saluatoris nostri Iesu Christi, & eundem ipsum operari diuina & humana. Aliis autem dogmatizantibus duas voluntates & duas operationes in eadem dispensatione incarnati verbi: & illis quidem in satisfactione propter vnã personam, esse Dominum nostrum Iesum Christum in duabus naturis inconfuse & indiuisè volentem & operantem diuina & humana. Aliis autem propter conuenientes naturas indiuisè in ipsa vna persona, & vt saluetur & maneat earum differentia secundum naturas, eundem ipsum vnum Christum naturaliter operari diuina & humana: & ex hoc in multam dissensionem & contentionem nostram Christianissimam rempublicam produci, vt discordantes inuicem non conuenirent, & ex hoc secundum multos modos eam lædi oportere. Igitur arbitrati sumus, ab omnipotente Deo inspirati, sicut talem accensam discordiæ flammam extinguere, & non concedere eam vltèrius humanas animas depasci. Quapropter sancimus nobis subiectos, qui consistunt in orthodoxa & immaculata nostra Christianorum fide, qui sunt catholicæ & apostolicæ ecclesiæ, non habere licentiam inuicem a præsentis de vna voluntate aut vna operatione, aut duarum voluntatum, aut duarum operationum qualemcumque proferre altercationem, aut contentionem, aut rixam. Hæc autem sancimus, nihil aliquid interficientes penitus de piissimis dogmatibus, quæ a sanctis probabilibus patribus de dispensatione incarnati Dei Verbi dogmatizata sunt, sed vltèrius contentionem, quæ gratia propositæ quæstionis orta est, cessare præuidentes, & tantummodo de eis sequi & sufficienter habere diuinas scripturas, & traditiones sanctorum quinque

Typus hæreticus.

vniuersalium Conciliorum, & simplicibus sine quaestione sanctorum probabilium patrum vsibus siue vocibus, quorum dogmata, regulae & leges sanctae Dei catholicae & apostolicae ecclesiae consistunt, nihil eis addentes proprium, neque minuentes, aut per suam intentionem eas interpretantes, sed priorem habitum vbique custodiri, sicuti antequam procederet contentio praedictarum quaestionum, quasi nulla de eis exorta contentio, nulli de omnibus vsque ad praesens vnam voluntatem & vnam operationem, aut duas voluntates & duas operationes dogmatizauerunt, sub qualemcumque querelam huius gratia aut accusationem facto, nisi tantummodo qui ex sanctis quinque vniuersalibus Conciliis & ceteris orthodoxis probabilibus patribus eiecti sunt haeretici cum impiis eorum dogmatibus & conscriptis: & vt compendiose dicamus, quod sancta catholica & apostolica ecclesia non accepit, sed abiecit. Ad perfectam autem vnitatem sanctarum Dei ecclesiarum & communem concordiam, & vt nulla occasio relinquatur eis qui sine fine volunt contendere, & chartas quae positae fuerunt in narthica sanctissimae magnae ecclesiae huius a Deo conseruandae regiae nostrae urbis, quae continent praedictas quaestiones, iussimus leuari. Qui autem ea praesumpserint praeuaricari, primum quidem subiacent iudicio terribilis omnipotentis Dei: deinde autem & non qualemcumque regalem indignationem reuereantur, per quam, si quidem episcopi aut clerici sunt, sui sacerdotii, siue sui cleri modis omnibus excidant: sin autem monachi, segregentur, & alieni sint de suis locis: sin autem dignitatem, aut cingulum, aut militiam habeant, nudentur de eis. Si autem sint priuati, si quidem nobiles consistunt, suarum substantiarum proscriptionem patiantur: sin autem ignobiles consistunt, non solum in corpore verberentur, sed in exilio perpetuo castigentur: vt omnes timore Dei compressi, & comminata eis digna supplicia reuerentes, immobilem & sine turba pacem sanctarum Dei ecclesiarum custodiant.

Sancta Synodus dixit:

Relectus typus bonum quidem intentum habere dinoscitur, dissonantem autem virtutem intentui continet.

ANNO
CHRISTI
649.

Bonum est namque procul dubio, & omnibus timentibus Deum desiderabile, cohibere dissensiones & altercationes pro causa fidei: sed non est vtile & bonum, cum malo destruere bonum, id est, cum hæreticis orthodoxorum patrum verba & dogmata: quoniam hoc potius exurit, non enim mitigat merito in controuersiarum stantium, nullo videlicet patiente denegare cum impietate hæretica venerabile verbum fidei. Similiter namque est & inhonestum malum amplecti, & cum eodem bonum indiscrete proiicere, quoniam vtrumque iustitiæ perimit traditionem. Vnde & magnus Abraham in hoc hæsitans, Domino appropinquans, ait: *Num perdes iustum cum impio, & erit iustus sicut impius? Nullo modo tu facies secundum hoc verbum, ut occidas iustum cum impio, & erit iustus sicut impius: non est hoc tuum, qui iudicas omnem terram: non facies iudicium hoc.* Nam si quidem per approbationem scripturæ, hoc est, paternæ doctrinæ, reprehensibile pariter aut laudabile vtrumque ostenderet, bene vtiq; fuisset typus expositus, propter vtriusque approbatam per spiritales sermones reprehensionem, aut per spiritales patres vtriusque taciturnitatem definiens, aut e contrario pro eorum laudabilitate vtriusque professionem. Si autem nihil horum penitus demonstrauit, sed taciturnitati pariter perhibuit vnam aut duas dicere in Christo Deo operationes & voluntates, sufficit nobis patriarchæ voce serenissimum principem alloqui, sed & ipsi regi regum fiducialiter eam offerentes cum eo, qui ait: *Nullo modo tu facies secundum hoc verbum, ut interficias iustum cum impio, & erit iustus sicut impius.* Declinare autem a malo & facere bonum, ipse nobis omnium Dominus præcepit: non enim cum malo bonum auersari, aut penitus confirmare, quoniam vtrumque dum perficitur, lædit. Illud autem tantummodo saluare consuevit, dum perficitur, id est, declinare a malo, & confiteri bonum. Præcepit namque nobis per Mosen, dicens: *Vt habeatis scientiam discernendi inter sanctum & profanum, & inter pollutum & mundum. ego Dominus Deus vester. Custodite omnia legitima mea, & non faciat* Leuit. 10. *is ex omnibus abominationibus istis: quia omnis homo qui fecerit ex omnibus abominationibus istis, exterminabitur anima eius de populo suo.* Igitur nullo modo oportet contra eos,

Locus
mendosus.

Genes. 18.

Psalm. 36.

Leuit. 10.

Leuit. 18.

qui minime denegant pariter vtrumque, id est, vnam aut duas dicere in Christo Deo operationes & voluntates, si ne discretione indignationem infligere, sed iuste contra eos tantummodo hanc proferre, qui non confitentur, quæ probabiles ecclesiæ patres confitentur; hoc est, duas eiusdem atque vnus sicuti essentias vnitas inconfuse & indiuisæ, ita & æquali numero voluntates & operationes, diuinam dico & humanam: maxime eum, qui secundum Deum suas, vt condecet, properat promulgare sententias. Propterea intentum quidem, vt dictum est, bonum existentem typi laudamus; sed modum ab intentu dissonantem auertimur: quoniam omnino est inconueniens catholicæ ecclesiæ regulæ, in qua vtique aduersa tantummodo iubetur merito sepeliri silentio: non enim orthodoxa cum contrariis confiteri omnino, aut quoquo modo denegare. asserit enim ita, quoniam alienum est Christianorum, cum recta fide impietatem suscipere, &

1. Corint. 6. non discernere recta a malis. *Qualis namque participatio iustitiæ cum iniquitate? aut qualis communio luminis cum tenebris?* & qualis consonantia paternæ doctrinæ cum hæretica contentione? Ab omni enim contagione hæretica alienum consistit verbum orthodoxiæ, quod sine dubio intransgressibiliter confiteri in confessione æterna omnibus præcepit Dominus, dum dicit: *Qui me confitebitur coram hominibus, confitebor & ego eum coram patre meo qui in cælis est.*

Luc. 9. *Qui autem negauerit me & sermones meos, negabo eum & ego coram patre meo qui in cælis est.* Qua de re his a nobis rationabiliter delimitatis, vt tantummodo pia sanctorum patrum & Synodorum dogmata & sermones prædicemus atque confiteamur, nihilque cum eis aduersariorum confirmare, aut expellere quidquam de his cum aduersis, congruum est illud intentius pertractare, quoniam Paulus Constantinopolitanus episcopus prius quidem in scripto confirmans eccliesim, nunc autem suadens typum fieri, quod in prouerbiis scriptum est, adimplere studuit:

Eccles. 3. *Cor durum grauabitur doloribus, & peccator adiiciet peccata super peccata.* Non audiens vtique protestantem atque dicentem: *Non bis alligabis peccatum, quoniam in vno innocens non eris. Et ne dederis os tuum, vt peccare facias linguam tuam, neque dicas coram angelo: Non est prudentia; ne forte irascatur Deus su-*

ANNO
CHRISTI
649.

per sermones tuos. Multos enim seduxit existimatio sua, & opinio nequam labefecit mentes illorum. Hæc autem vel quidquam de his, hoc est, quæ nobis per suasionem prudentissimam saluberrime tradita sunt ab spiritualibus* verbis, neque ipse Paulus, neque hi qui cum eodem sentiunt, Cyrillus, Pyrrhus & Sergius cogitauerunt ad refrenationem aut correctionem suorum malorum, pro nihilo habentes cum omni licentia diuina catholicæ ecclesiæ mysteria deludere, & contra paternas traditiones absque timore incedere, ac si in eorum sit potestate, & esse & non esse nostræ salutis euangelium. Propterea enim, sicut audiimus, & manus nostræ palpauerunt de verbo nouitatis eorum, aliquando quidem vnam operationem, aliquando autem penitus nec vnam operationem: iterum aliquando vnam voluntatem, aliquando autem omnino nec vnam voluntatem in Christo Deo, in aperto dogmatizantes, vtpote eum sine operatione naturaliter existentem per vtramque, ex quibus consistit naturis, & sine voluntate, id est, insubstantialem & inessentialem ostendentes, cum quo & Patrem atque Spiritum sanctum. Quoniam quod est Christus vt Deus, hoc est vterque naturaliter: & quod plus est grauissimum, & magis eorum falsitatem redarguit, quoniam & vnam habere, & nec vnam habere voluntatem & operationem Dominum nostrum Iesum Christum, in scripto asseruerunt, cum anathemate huiusmodi sensum contra se inundantes, omnium esse dogma & prædicationem perfectam, veram, firmam, indiminutam sanctorum patrum & vniuersalium quinque Conciliorum, sicut dictum est, perhibentes, minime præuidentes, quoniam per alterum aliud perimunt, hoc est, vnam operationem per hoc quod dicunt: Nec vnam operationem asserere, cum vnam voluntatem Christi dogmatizare noscantur. Sed hæc omnia per typum posteriorem amputauerunt, vt nec sciant iam quid credant, aut quid confiteantur, per incessabilem creberrimam suorum dogmatum immutationem, pariterque peremptionem, sicut scriptum est: *Adhuc eo lo-* Job. 1.
quente, ecce alius nuntius, præteriti sermonis eorum innotescens destructionem; & eiusdem verbi alius sermo alacrior, & alter alterius, & omnium. Omnes quippe simi-

Nota hæreticorum inconstantia.

Osee 7.

Versuti hæ-
retici pro se
patres face-
re mentiun-
tur.

liter a vera, hoc est, ecclesiastica prædicatione in semet-
ipso habentes alienationem, perfectamque ruinam, pro-
quære Dominus reprobans eos per Oseam, hæc dicit: *Væ*
eis, quoniam recesserunt a me: vastabuntur, quia præuicati sunt
in me. Miseri erunt, quia peccauerunt in me. Et ego redemi eos, &
ipsi locuti sunt contra me mendacia: & sicut homo transgrediens
testamentum, ita ibi me contempserunt. Ideoque sancte sancta
sequentes, & cum omni cautela seruantes, pariterque
defendentes catholicæ ecclesiæ orthodoxam fidem, nunc
ad ordinem, sicut decreuimus, paternis ac synodalibus
verbis siue definitionibus, contrariorum falsiloquium de-
uincamus: vt ne per hoc quod asserunt & scribunt: Hæc
pietatis dogmata tradiderunt nobis ab initio facti spe-
culatores & ministri verbi, & sequenter discipuli & suc-
cessores eorum, id est, sanctæ & vniuersales quinque Sy-
nodi venerabilium patrum: atque per hanc allocutionem
simpliciores dolose * subripientes, persuadent malum vt
bonum complecti, per patrum & Synodorum suauem
nominis appellationem. Hoc etenim facere similiter sibi
propriis discipulos ab initio serpens edocuit, per fictos
mores & blandos sermones, siue vultu placido, a Deo
vivo consentientes sibi extranea reuellent. Quod vtique
despicere, non est nobis sine periculo, quibus credita
sunt a Domino rationales pascere oues, vt lupos ex-
pellamus & proiciamus, ne a feris captum quidquam
de quibus catholicæ eius ecclesiæ per nostram negligenti-
am inueniatur.

*Martinus sanctissimus ac beatissimus episcopus sanctæ Dei ecclesiæ
catholicæ atque apostolicæ urbis Romæ, dixit:*

Secundum probabilem postulationem huc congrega-
ti sancti Concilii, offerantur in primis per eos quorum
interest, reuerendissimæ sanctarum quinque vniuersa-
lium Synodorum definitiones, vel venerandæ prædica-
tiones earum, siue decreta.

Theophylactus primicerius notariorum apostolicæ sedis dixit:

Secundum iussionem beatitudinis vestræ, de venera-
bili vestro scrinio afferens acta sanctorum Conciliorum,
præ manibus habeo: quid præcipitis?

M A R-

ANNO
CHRISTI
649.

*Martinus sanctissimus ac beatissimus episcopus sanctæ Dei ecclesiæ
catholicæ atque apostolicæ urbis Romæ, dixit:*

De perlatis codicibus, vniuscuiusque sancti Concilii,
piæ orthodoxæ fidei ordinabiliter venerandæ prædicatio-
nes atque statuta nobismet relegantur.

*Et accipiens Paschalis notarius regionarius apostolicæ sedis,
relegit in his.*

*Symbolum apud Nicæam trecentorum decem
& octo patrum.*

Credimus in vnum Deum patrem omnipotentem, Symbolum
Nicænum. creatorem visibilium & inuisibilium: & in vnum Domi-
num nostrum Iesum Christum filium Dei, natum ex pa-
tre, vnigenitum, hoc est, ex substantia patris, Deum ex
Deo, lumen ex lumine, Deum verum ex Deo vero, na-
tum, non creatum, vnus substantiæ cum patre, quod
Græci dicunt homouision: per quem omnia facta sunt,
siue quæ in cælo, siue quæ in terra. Qui propter nos homi-
nes & propter nostram salutem descendit, & incarnatus
est, homo factus est, passus est, & resurrexit tertia die, a-
scendit in cælos, sedet ad dexteram patris, iterum ventu-
rus cum gloria iudicare viuos & mortuos. Et in Spiritum
sanctum. Eos autem qui dicunt, erat aliquando quando
non erat, & priusquam nasceretur non erat, & quia ex
non exstantibus factus est, aut ex alia substantia vel essentia
dicunt esse, aut conuertibilem, aut mutabilem filium Dei:
hos anathematizat catholica & apostolica ecclesia.

*Symbolum apud Constantinopolim centum quinquaginta
patrum.*

Credimus in vnum patrem omnipotentem, visibilium Symbolum
Constanti-
nopolita-
num. omnium & inuisibilium factorem: & in vnum Domi-
num Iesum Christum filium Dei vnigenitum, natum
ex patre ante omnia sæcula, Deum verum de Deo vero,
natum, non factum, consubstantialem patri, per quem
omnia facta sunt, siue quæ in cælo, siue quæ in terra.
Qui propter nos homines & salutem nostram descen-
dit e cælo, & incarnatus est de Spiritu sancto & Maria vir-

Concil. Tom. 15.

A a

gine, & humanatus est, & crucifixus est pro nobis sub Pontio Pilato, & passus est, sepultus est, & resurrexit tertia die, ascendit in caelos, & sedet ad dexteram patris, iterum venturus cum gloria iudicare viuos & mortuos: cuius regni non erit finis. Et in Spiritum sanctum Dominum & viuificantem, ex patre procedentem, cum patre & filio coadorandum & conglorificandum: qui locutus est per sanctos prophetas. In vnam catholicam & apostolicam ecclesiam. Confitemur vnum baptisma in remissionem peccatorum, expectamus resurrectionem mortuorum, & vitam futuri saeculi. Amen.

Symbolum apud Ephesum ducentorum patrum.

- I. Si quis non confitetur Deum esse secundum veritatem Emmanuel, & propter hoc Dei genitricem sanctam Virginem, (genuit enim carnaliter carnem factum Verbum, quod est ex Deo) anathema sit.
- II. Si quis non confitetur carni secundum substantiam vnitum esse Verbum, quod est ex Deo patre, & vnum esse Christum cum sua carne, eundem ipsum videlicet Deum simul & hominem, anathema sit.
- III. Si quis in vno Christo diuidit substantias post adunationem, sola iungens eas coniunctione quae est secundum dignitatem, vel auctoritatem, vel potentiam, & non magis concursu secundum naturalem vnitionem, anathema sit.
- IV. Si quis in personis duabus seu subsistentiis diuidit voces in euangelicis vel apostolicis scriptis de Christo a sanctis dictas, aut ab ipso de se, & quasdam quidem vt homini praeter Deum Verbum specialiter intelligendo applicat, quasdam vero vt Deo decentes soli Verbo, quod est ex Deo patre, adscribit, anathema sit.
- V. Si quis audet dicere hominem deiferum esse Christum, & non magis Deum esse secundum veritatem, & vnam naturam filium Dei, hoc est, Deum Verbum, qui & factus est caro, & communicauit nobis similiter sanguini & carni, anathema sit.
- VI. Si quis dicit Deum aut Dominum Christi esse Verbum, quod ex Deo patre est, & non magis eundem confitetur simul Deum & hominem esse, vtpote facto

ANNO CHRISTI 649. carne verbo secundum scripturas, anathema sit.

VII. Si quis ait tamquam hominem purum operationem suscepisse ex Deo Verbo Iesum, & vnigeniti gloria circumdatum esse, tamquam alterum præter Deum Verbum hominem existentem, anathema sit.

VIII. Si quis audet dicere, hominem assumptum adorari cum Deo Verbo oportere, & cum eo glorificari, & cum eo Deo appellari, vt alterum cum altero, (nam qui addit, cum, manifeste ostendit alterum cum altero adorari) & non magis vna adoratione honorificat Emma-^{Ioan. 1.}nuel, & vnam ei glorificationem refert propter hoc, quod Verbum factum est caro, anathema sit.

IX. Si quis ait, vnum Dominum Iesum Christum glorificatum esse a spiritu, quasi aliena virtute ab illo data vtentem, & ab ipso accepisse, vt posset operari contra spiritus immundos, & adimplere in hominibus deitatis miracula, & non magis eius spiritum dicit, per quem & operatus est deitatis miracula, anathema sit.

X. Pontificem & apostolum confessionis nostræ factum ^{Hebr. 3.} esse diuina dicit scriptura. Obtulit autem semetipsum ^{Ephes. 5.} pro nobis in odorem suauitatis Deo & patri. Si quis ergo pontificem & apostolum nobis factum esse dicit, non ipsum Deum Verbum, quando factum est caro & secundum nos homo, sed vt alterum præter ipsum specialiter hominem ex muliere: aut si quis dicit, & pro seipso obtulisse semetipsum oblationem, & non magis pro nobis solis, (nec enim indigeret oblatione, qui nescit peccatum,) anathema sit.

XI. Si quis non confitetur Domini carnem viuificam esse, & propriam ipsius Verbi, quod est ex Deo patre, sed vt altero quodam præter ipsum, coniuncto ei secundum dignitatem, siue vt solam diuinam inhabitationem habente, & non magis viuificam, sicut dixi, quia facta est caro propria Verbi, quod omnia viuificare valet, anathema sit.

XII. Si quis non confitetur Dei Verbum passum esse carne, & crucifixum carne, & mortem gustasse carne, factum etiam primogenitum ex mortuis, secundum quod vita est & viuificans vt Deus, anathema sit.

*Definitio sanctæ Calchedonensis Synodi.*ANNO
CHRISTI
649.

Sufficeret quidem ad plenam cognitionem pietatis & confirmationem, sapiens hoc & salutare diuinæ gratiæ symbolum. Deo patre enim & filio & sancto spiritu * perfectione docet, & Domini humanationem fideliter accipientibus repræsentat. Sed quoniam hi qui veritatis reprobare prædicationem conantes, per proprias hæreses nouas voces genuerunt; hi quidem mysterium, quod pro nobis est, Domini dispensationis corrumpere præsumentes, & Dei genitricis vocem de virgine Maria dicere renuentes: alii vero confusionem permixtionemque introducentes, & vnam esse naturam carnis & deitatis stulte confingentes, & passibilem vnigeniti diuinam naturam per confusionem portentose dicentes: ob hoc illis omnem machinationem contra veritatem volentes claudere, præsens nunc sancta & magna atque vniuersalis Synodus prædicationem hanc ab initio inconcussam docens, definiuit principaliter trecentorum decem & octo sanctorum patrum fidem manere intemerabilem, & propter illos quidem, qui aduersus spiritum sanctum pugnant, posteriore tempore a patribus apud Constantinopolim centum quinquaginta congregatis de substantia spiritus traditam doctrinam corroborat, quam illis omnibus notam fecerunt, non quasi quod aliquid esset minus in præcedentibus inferentes, sed de sancto Spiritu intellectum eorum aduersus eos qui dominationem eius respuere tentauerunt, scripturarum testimoniis declarantes. Propter illos vero, qui mysterium dispensationis corrumpere moliuntur, & purum hominem esse, qui ex sancta virgine Maria natus est, impudenter delirantes, epistolas beati Cyrilli Alexandrinæ ecclesiæ præfulis synodicas ad Nestorium & alios per orientem congruas existentes suscepit, ad conuincendas Nestorii vesanias, interpretationem vero eorum, qui salutaris symboli pio zelo * nosse desiderant. Quibus etiam epistolam magnæ & senioris vrbs præfulis beatissimi & sanctissimi archiepiscopi Leonis, quæ scripta est ad sanctæ memoriæ archiepiscopum Flauianum, ad perimendam Eutychetis malam intelligentiam, vtpote & magni illius Petri con-

* docti-
nam per-
fectam* intelli-
ctum

ANNO
CHRISTI
649.

fessione congruentem, & communem quamdam colum-
nam nobis aduersum praua dogmata existentem, ad con-
firmationem rectorum dogmatum vtique intellectum
coaptauit. His namque, qui in duos filios dispensationis
diuinæ mysterium discernere nituntur, obsistit: & illos qui
passibilem deitatem ausi sunt dicere, a sacro cœtu expellit:
& his qui in duabus naturis Christi temperamentum aut
confusionem exquirunt, resistit: & eos qui cælestem,
aut alterius alicuius esse substantiæ dicunt, quam ex nobis
assumpsit serui formam, vt dementes abigit: & qui duas
quidem ante vnitionem naturas Domini fabulantur, v-
nam vero post vnitionem confingunt, condemnat.

Sequentes igitur sanctos patres, vnum eundemque
confiteri filium & Dominum nostrum Iesum Christum
consonanter omnes docemus, eundemque perfectum in
deitate, & eundem perfectum in humanitate, Deum ve-
re & hominem vere, eundem ex anima rationabili & cor-
pore, consubstantialem patri secundum deitatem, consub-
stantialem nobis eundem secundum humanitatem, per
omnia nobis similem absque peccato: ante sæcula quidem
de patre genitum secundum deitatem, in nouissimis die-
bus eundem propter nos & propter salutem nostram ex
Maria virgine Dei genitrice secundum humanitatem: v-
num eundemque Christum filium Dominum vnigeni-
tum, in duabus naturis inconfuse, immutabiliter, indiui-
se, inseparabiliter agnoscendum, nusquam sublata natu-
rarum differentia propter vnitionem, magisque salua pro-
prietate vtriusque naturæ, & in vnam personam atque
subsistentiam concurrente, non in duas personas partitum
atque diuisum, sed vnum & eundem filium vnigenitum
Deum Verbum Dominum Iesum Christum: sicut ante
prophetæ de eo, & ipse nos Iesus Christus erudiuit, & pa-
trum nobis symbolum tradidit. His igitur cum omni vn-
dique scrupulositate & diligentia nobis dispositis, defini-
uit sancta & vniuersalis Synodus, alteram fidem nulli li-
cere proferre, vel conscribere, aut componere, aut sen-
tire, aut docere aliter. Eos autem, qui ausi sunt compo-
nere fidem alteram, aut proferre, aut docere, aut tradere
alterum symbolum volentibus vel ex gentilitate ad agni-
tionem veritatis, vel ex Iudæis, vel ex hæresi quacumque

conuerti: hos, si episcopi fuerint aut clerici, alienos esse, ANNO
episcopos ab episcopatu, & clericos a clero: si monachi, CHRISTI
aut laici fuerint, anathematizari. 649.

Definitio sanctæ quintæ Synodi.

I. Si quis non confitetur Patris & Filii & sancti Spiritus
vnam naturam siue essentiam, vnam virtutem & potesta-
tem, trinitatem consubstantialem, vnam deitatem in tri-
bus subsistentiis siue personis adorandam, talis anathema
fit. *1. Cor. 8.* *ROMAN. 11.* *Vnus enim Deus & pater, ex quo omnia: & vnus Dominus*
Iesus Christus, per quem omnia: & vnus Spiritus sanctus, in quo
omnia.

II. Si quis non confitetur Dei Verbi esse duas natiuitates,
vnam quidem ante sæcula & sine tempore ex patre incor-
poraliter, aliam vero eiusdem in vltimis diebus descen-
dentis de cælo, & incarnati ex sancta gloriosa Dei genitri-
ce, semperque virgine Maria, qui natus est ex ea, talis
anathema fit.

III. Si quis dicit alium esse Deum Verbum, qui miracula
fecit, & alium Christum, qui passus est, vel Deum Ver-
bum cum Christo esse dicit, quando ex muliere nasceba-
tur, vel in ipso esse vt alterum in altero, & non vnum eum-
dem Dominum nostrum Iesum Christum, Dei Verbum
incarnatum, & hominem factum, atque eiusdem mira-
cula & passiones, quas sponte passus est carne, talis ana-
thema fit.

IV. Si quis dicit secundum gratiam, vel secundum ope-
rationem, vel secundum dignitatem, vel secundum æqua-
litatem honoris, vel secundum auctoritatem, aut relatio-
nem, aut affectum, aut virtutem, vnitionem Dei Verbi ad
hominem factam esse, aut secundum bonam voluntatem:
quasi quod placuit Deo Verbo homo, quia bene visum est
ei de ipso, sicut Theodorus insaniens dicit, vt secundum
solam nominis similitudinem, quam Græci homonymiam
vocant, per quam Nestoriani Deum Verbum filium &
Christum vocantes, & hominem separatim Christum &
filium nominantes, & duas personas manifeste dicentes,
per solam nominationem, & honorem, & dignitatem, &
adorationem, vnam personam & vnum Christum con-
fingunt dicere, sed non confitentur, sicut sancti patres do-

ANNO
CHRISTI
649.

cuerunt, vnitatem Dei Verbi ad carnem animatam anima rationali & intellectuali secundum compositionem, id est, secundum subsistentiam factam, & propterea vnam eius subsistentiam, qui est Dominus noster Iesus Christus, vnus de sancta trinitate, talis anathema sit. Cum enim multis modis vnitas intelligitur, aliqui, qui impietatem Apollinaris & Eutychetis sequuntur, interemptionem eorum quæ conuenerunt colentes, vnitionem secundum confusionem prædicant. Theodori autem & Nestorii sequaces diuisione gaudentes, affectualem vnitatem introducunt. Sancta vero Dei ecclesia vtriusque perfidiæ impietatem eiiciens, vnitionem Dei Verbi ad carnem secundum compositionem confitetur, quod est secundum subsistentiam. Vnitio enim per compositionem in mysterio Christi non solum inconfusa ea quæ conuenerunt, conseruat, sed nec diuisionem suscipit.

V. Si quis vnam subsistentiam Domini nostri Iesu Christi ita intelligit, tamquam suscipientem multarum subsistentiarum significationem, & propterea conatur introducere in mysterio Christi duas subsistentias vel personas, & ab eo introductis duabus personis, vnam personam dicit per dignitatem, & honorem, & adorationem, sicut Theodorus & Nestorius insanientes conscripserunt, & calumniantur sanctam Calchedonensem Synodum, tamquam secundum hunc impiissimum intellectum vsam vnius subsistentiæ vocabulo, sed non confitetur Dei Verbum carni secundum subsistentiam vniri, & propterea vnam eius subsistentiam vel vnam personam, & ita sanctam Calchedonensem Synodum vnam subsistentiam Domini nostri Iesu Christi confiteri, talis anathema sit. Nec enim adiectionem personæ vel subsistentiæ sancta trinitas suscepit, & incarnato vno de eadem trinitate Deo Verbo.

VI. Si quis abusive, & non vere Dei genitricem dicit sanctam gloriosam semper virginem Mariam, aut per relationem tamquam homine puro nato, sed non Deo Verbo ex ea incarnato, sed relata secundum illos hominis natiuitate in Deum Verbum, tamquam cohærens nascenti homini, & criminatur sanctam Calchedonensem Synodum, tamquam secundum eundem impium intellectum, a Theodoro commentatum, Dei genitricem virginem asserentem:

aut si quis hominis genitricē vocat eam, aut Christi genitricem, utpote Christo non existente Deo, & non specialiter & secundum veritatem Dei genitricem eandem confitetur, ab eo quod ante sæcula a patre genitus Deus Verbum, in vltimis diebus ex ea incarnatus & natus est, atque ita pie sanctam Calchedonensem Synodum Dei genitricem eam confiteri, talis anathema sit.

ANNO
CHRISTI
649.

VII. Si quis in duabus naturis dicens, non ut in deitate & humanitate, vnum Dominum nostrum Iesum Christum cognosci confitetur, ut per hoc significet differentiam naturarum, ex quibus inconfuse ineffabilis vnitas facta est, neque Verbo in naturam carnis transfigurato, neque carne ad Verbi naturam translata, (manet etenim vtrumque quod est secundum naturam, & post factam vnitatem secundum subsistentiam) sed in diuisione per partem huiusmodi suscipit vocem in mysterio Christi, aut numerum naturarum confitens in vno eodemque Domino nostro Iesu Christo, Deo Verbo incarnato, & non tantummodo contemplatione differentiam eorum accipit, ex quibus & compositus est, non interemptam propter vnitionem, (vnus enim ex vtrisque, & per vnum vtraque) sed propterea numero vtitur, tamquam diuisas & propriae subsistentiæ consistentes naturas, talis anathema sit.

VIII. Si quis ex duabus naturis, deitate & humanitate confitens vnitionem fuisse, vel vnam naturam Dei Verbi incarnatam dicens, & non sic has voces intelligit, sicut sancti patres docuerunt, quod ex diuina natura & humana vnitione secundum subsistentiam facta, vnus Christus factus est, sed ex huiusmodi vocibus vnam naturam siue subsistentiam deitatis & carnis Christi introducere conatur, talis anathema sit. Secundum subsistentiam enim dicentes carni vnigenitum Verbum vnitum esse, non confusionem quamdam adinuicem naturarum factam fuisse dicimus, magis autem manente vtraque hoc quod est, vnitum esse carni intelligimus Verbum: pro quo & vnus est Christus, idem Deus & homo, consubstantialis patri secundum deitatem, & consubstantialis nobis idem secundum humanitatem. Similiter enim & eos qui per partes diuidunt, vel incidunt & confundunt dispensationis mysterium, auertitur & anathematizat catholica Dei ecclesia.

IX.

ANNO
CHRISTI
649.

IX. Si quis adorari in duabus naturis dicit Christum, ex quo duas adorationes introducunt, semotim Deo Verbo, & semotim homini: aut si quis ad peremptionem carnis, aut ad confusionem deitatis & humanitatis, vnam naturam siue essentiam conuenientium portentose dicens, sic adorat Christum, sed non vna adoratione Deum Verbum incarnatum cum eius carne adorat, iuxta quod sanctæ Dei ecclesiæ ab initio traditum est, talis anathema sit.

X. Si quis non confitetur crucifixum carne Dominum nostrum Iesum Christum, Deum esse verum & Dominum gloriæ, & vnum sanctæ trinitatis, talis anathema sit.

XI. Si quis non anathematizat Arium, Eunomium, Macedonium, Apollinarem, Nestorium, Eutychem & Origenem, cum impiis eorum conscriptis, & omnes alios hæreticos, qui condemnati & anathematizati sunt a sancta Dei catholica & apostolica ecclesia, vel prædictis sanctis quatuor Conciliis, sed & eos qui similia cum prædictis hæreticis sapuerunt aut sapere noscuntur, & vsque ad finem permanferunt in propria impietate, talis anathema sit.

XII. Si quis defendit Theodorum impiissimum Mopsuestenum, qui dixit, alium esse Deum Verbum, & alium Christum, ex passionibus animæ & concupiscentiis carnis molestatum, & a malis paulatim separantem se, & ita ex promotione operum melioratum, & ex vitæ conuersatione incontaminatum constitutum, tamquam purum hominem baptizari in nomine Domini Patris & Filii & Spiritus sancti, & per baptismum gratiam sancti Spiritus accipere, & adoptionem promereri, & ad similitudinem imperialis imaginis in persona Dei Verbi adorari, & post resurrectionem inconuertibilem secundum intellectum & sine peccato penitus factum: & iterum dicente eodem impiissimo Theodoro, vnitionem Dei Verbi ad Christum talem factam fuisse, qualem dixit Apostolus in marito & vxore: *Erunt duo in carne vna*: & super alias innumera- Ephes. 5. biles eius blasphemias præsumente dicere, quod post resurrectionem sufflans Dominus in discipulos suos, & dicens: *Accipite Spiritum sanctum*; non dedit eis Spiritum sanctum, Ioan. 20. sed tantum * *schemate insufflauit*. Hic autem & confessionem Thomæ, quam dum palparet manum vel latus Ibidem.

Concil. Tom. 15.

Bb

Domini post resurrectionem, per quam dixit, Dominus meus & Deus meus: asseruit non fuisse dictam de Christo a Thoma. Nec enim esse eum Deum dicit, sed in miraculo resurrectionis obstupescens Thomam, glorificare Deum qui suscitauit Christum: quod autem peius est, quoniam & interpretatione facta ab eo in gesta apostolorum, quasi in interpretatione comparans idem Theodorus Christum Platoni, vel Manichæo, & Epicuro & Marcioni, dicit: Quia sicut vnusquisque illorum inueniens propriam sectam, discipulos suos fecit nominari Platonicos, & Manichæos, & Epicureos, & Marcionistas: simili modo & Christo inueniente sectam, ex ipsa Christianos vocari. Si quis igitur defendit prædictum impiissimum Theodorum, vel impia eius conscripta, in quibus tam prædictas & alias innumerabiles blasphemias euomuit aduersus magnum Deum & saluatorem nostrum Iesum Christum, & non anathematizat eum vel impia eius conscripta, & omnes qui susceperunt aut defendunt eum, aut dicentes recte eum exponere, & eos qui pro ipso scripserunt, & similia ei sapuerunt, aut pro eo scribunt, vel eius impiis conscriptis, & eos qui similia ei sapiunt, aut sapuerunt aliquando, & vsque ad finem permanerunt aut permanent in huiusmodi impietate, talis anathema sit.

XIII. Si quis defendit impia conscripta Theodoriti, quæ contra rectam fidem exposita sunt, & primam Ephesinam sanctam Synodum, & sanctum Cyrillum, vel duodecim eius capitula, & ea omnia quæ scripsit pro Theodoro & Nestorio impiissimis, vel aliis qui similia prædictis Theodoro & Nestorio sapuerunt, & recipit eos vel impietatem illorum, atque propterea impios vocat ecclesiæ doctores, qui secundum subsistentiam vnitionem Dei Verbi ad carnem confitentur, & non anathematizat prædicta impiissima conscripta, & eos qui similia his sapuerunt & sapiunt, sed & omnes qui contra rectam fidem scripserunt, aut beatæ memoriæ Cyrillum vel duodecim eius capitula, & in hac impietate defuncti sunt, talis anathema sit.

XIV. Si quis defendit epistolam, quam dicitur Ibam scripisse ad Marim Persam, quæ denegat quidem Deum

ANNO
CHRISTI
649.

Verbum de sancta Dei genitrice semperque virgine Maria incarnatum, hominem factum: dicit autem purum hominem ex ea natum esse, quam templum vocat, tamquam alio existente Deo Verbo, & alio homine: sed & sanctæ memoriæ Cyrillum rectam & Christianorum fidem prædicantem reprehendit vt hæreticum, & similia scelesti Apollinaris scribentem, atque vituperat Ephesinam sanctam primam Synodum, tamquam siue iudicio & requisitione Nestorium deponentem: sed & duodecim capitula beatae memoriæ Cyrilli impia & aduersa rectæ fidei nominat prædicta impia epistola, & defendit Theodorum, Nestorium, & impia eorum dogmata conscripta. Si quis igitur prædictam epistolam defendit, & non eam anathemati submittit, & eos qui defendunt eam, & dicunt rectam esse, aut partem eius, & eos qui scripserunt vel scribunt pro ea, siue pro impietatibus quæ in ipsa continentur, & præsumentes eam defendere, aut positas in ea impietates ex nomine sanctorum patrum aut sanctæ Calchedonensis Synodi, & vsque ad finem in his permanferunt, talis anathema sit.

His igitur ita confessis, quæ nobis tradita sunt a sancta scriptura, vel sanctorum patrum doctrina, vel definitis de vna eademque fide a prædictis sanctis quatuor Conciliis: facta vero nobis & condemnatione in hæreticos vel impietates illorum, sed & contra eos qui defendere præsumperunt aut defendunt prædicta tria capitula, aut permanferunt aut permanent in proprio errore: si quis conatus fuerit contraria his quæ a nobis pie terminata sunt, tradere, aut docere, aut scribere, si quidem episcopus est, aut in clero connumeratus, talis vt extranea sacerdotum & ecclesiasticæ disciplinæ peragens, denudabitur ab episcopatu, aut clero: si autem monachus fuerit aut laicus, anathematizabitur.

Maximus sanctissimus episcopus Aquileiensis dixit.

Imitatores Dei conuenit, vt licitum est, in omni verbo & opere imitari Dominum. Ideoque & illud oportet nos dicere pro sanctis atque vniuersalibus quinque Conciliis, quod ipse de sese perhibuit Dominus: *Veniet princeps huius mundi, & in me nihil inueniet.* Quoniam venerunt

Concil. Tom. 15.

Bb ij

Heretici
mendaces
& calum-
niantores.

principes huius nouitatis, id est, Cyrus, Sergius, Pyrrhus & Paulus, & in nobis de suis inuenerunt nihil: licet propterea calumniari nos irrationabiliter studuerunt, quod facere assolent hæretici, suam ex hoc cooperire dementiam properantes, quatenus per mendacium veritatem valeant obumbrare, & ex hoc patrem mendacii cognoscunt per eos propria contra fidem opera instituentem. Quod utique euangelista beatus Ioannes significans in catholica sua epistola, ad tuitionem nostram perhibuit, di-

1. Ioan. 2.

cens: *Quisnam est mendax, nisi qui negat quia Iesus est Christus? Hic est enim Antichristus; & sicut audistis, quia Antichristus ueniet: & nunc Antichristi multi facti sunt.* Ergo huiusmodi mendacem, id est, aduersantem suæ dispensationis sermo-

Matth. 24.

ni, redarguens Dominus ait: *Quando uideritis abominationem desolationis stare in loco sancto: qui legit, intelligat.* Locus autem sanctus, est omne uerbum, & definitio pia de dispensatione eius, a uenerabilibus patribus uenerabiliter prædicatum. In ipso igitur contra eum per nouitatem aduersarii insistentes, machinantur quodammodo falsare eum & induere, dicentes: Nos sumus, qui ueram sanctorum patrum ac Synodorum fidem habemus: sicuti & malignus in deceptionem audientium, Ego sum, asserit, Chri-

Matth. 24.

stus: sed iuxta quod dictum est, *qui legit, intelligat.* Oportet enim legere diuinas scripturas sicut ad destructionem Antichristi, quoniam ipsi denuntiant atque redarguunt dolosas eius infidias; ita & in detectione hæreticorum sanctas probabiliū patrum uel Synodorum doctrinas. Ipsi namque nobis ostendunt hæreses illorum, quas nuper legentes cognouimus, sicut nostis sanctissimi, præiudicium quod factum est ab aduersantibus fidei uolenter contra eas in paradiso catholice ecclesie illicita præsumptione, in quo paradiso piæ confessionis per oleum unctionis spiritus perficitur in omnibus purgatio. Ideoque cum beata & nos ad Dominum exclamemus Susanna contra iniquos sacerdotes in defensione memoratorum sanctorum Conciliorum, dicentes: *Æterne Deus, occultorum cognitor, qui nosti omnia antequam fiant: tu nosti quoniam false calumniantur nos Cyrus, Sergius, Pyrrhus & Paulus.* Propterea erexit Deus spiritum sanctum uiri zelo zelantis pro Domino, cuius uenerabile nomen Mar-

Dau. 13.

ANNO
CHRISTI
649.

ANNO
CHRISTI
649.

tinus, quique sancte nos conuocauit, & apostolica auctoritate præfidet nobis, atque exclamauit voce magna: Mundus sum ego a dogmate huius nouitatis. Reuertamur igitur omnes ad audientiam, atque illorum examinemus sermones. Falsè namque hi per eandem nouitatem testimonium contra sanctas Synodos perhibere præsumperunt. Sola igitur prouidentia, vt decernitis, diuisit eos ab inuicem, vniuscuiusque personæ distinguens conscripta, & approbavit eos ex ore illorum, non solum propria perimentes, sed & accusatores sanctorum quinque Conciliorum ostendit, vtpote nihil, quibus impie dogmatizare noscuntur, ab eisdem sanctis Synodis promulgatis. Propterea vniuersa consonanter sancta Synodus benedicimus Deum, qui saluat sperantes in se: quoniam fecit eis iuxta quod maligne gesserunt contra catholicam eius ecclesiam, per manus famuli sui, hoc est, dicere, per datam sibi a Spiritu sancto regularem auctoritatem & potestatem. Atque ideo omnes cum eo in condemnatione illorum decernimus, quoniam sicut verba & definitiones sanctorum quinque Conciliorum testantur, nec vnā voluntatem, neque vnā operationem prædicauerunt, nec iterum peremptionē duarum Christi Dei voluntatum & duarum operationum, sicut illi calumniari ausi sunt, omnimodo decreuere: imo magis omnem hæresim sanctæ Synodi condemnare noscuntur, & tam vnā in Christo voluntatem & operationem commentantes, Arium, Eudoxium, Eunomium, Macedonium, Apollinarem, sed & omnia impia eorum conscripta: cum quibus merito & eos qui in hoc illis consentiunt, id est, vni voluntati & operationi, scelerosos hæreticos Theodorum & Nestorium, qui secundum gratiam & operationem ac dignitatem, æqualemque honorem, similemque voluntatem & auctoritatem, relationem, virtutem, affectum, complacitum, vnius hominis appellationem, vnitionem Dei Verbi ad hominem factam fuisse delirant. Propter hæc enim, id est, pro vnitione consonanter vnā operatio & voluntas dogmatizata est ab vtrisque, & tam confundentibus atque diuidentibus magnum dispensationis dominicæ mysterium: & confundentibus quidem propter stultam secundum sen-

Gal. 2.

sum eorum vnius naturæ compositæ rationem, diuidentibus autem propter ineptam secundum eos æqualitatem honoris, similisque voluntatis atque auctoritatis modum: & ideo vtrique a veritatis prædicatione ceciderunt. Omnibus autem manifestum est & indubitatum, nullo modo sanctas & vniuersales quinque Synodos eorundem hæreticorum dogmata confiteri, quorum conscripta cum impia eorum confessione in scripto anathemati submisisse noscuntur: licet hæc profiteri eas sine timore auctores adinuentæ nouitatis calumniati sunt Cyrus, Sergius, Pyrrhus, & Paulus. Si enim quæ destruxerunt, iterum ea ædificant sanctæ Synodi, transgressores se potius diuinorum dogmatum, iuxta quod beatus ait Apostolus, ostendunt. Igitur intransgressibiliter retinentes pias doctrinas, in sua definitione eos, qui vnam in Christo Deo voluntatem & operationem dixerunt, merito anathemate perculserunt, pro eo quod sine mente & sine anima, & purum ex hoc hominem Dominum Deum nostrum in hoc, quod factus est homo, dogmatizare ausi sunt. Cyrus autem & Sergius, Pyrrhus & Paulus similiter vnam & ipsi per propria scripta in Christo Deo confessi sunt operationem & voluntatem, perindeque & ipsi cum denominatis hæreticis, propter eandem & similem hæresim, a sanctis & vniuersalibus quinque Conciliis anathemati subiunguntur, quique expositores nouæ fidei facti sunt, & propter temerariam transgressionem illorum quæ ab eisdem synodaliter confirmata sunt, mercedem inuenientes ab eis definitam in transgressores depositionem. Igitur sanctum & vniuersale Calchedonense Concilium venerabilium patrum definiuit, vt legimus sanctissimi, aliam fidem nulli licere proferre aut conscribere, vel componere, aut sapere, vel docere aliter: qui autem præsumpserit componere aliam fidem, aut proferre, vel docere, aut tradere aliud symbolum volentibus ad cognitionem veritatis, siue ex gentilitate, aut ex Iudæis, vel ex hæresi qualibet conuerti: Hos, si quidem episcopi fuerint, aut clerici, alienari quidem episcopos ab episcopatu, clericos a clericatu: si autem monachi aut laici fuerint, anathematizari. Consequenter autem eis & sanctum quintum Concilium definiuit, ad vltima capitulo-

ANNO
CHRISTI
649.

rum suorum dicens: His itaque a nobis confessis, quæ nobis tradita sunt a diuina scriptura sanctorumque patrum doctrina, & definitis pro vna eademque fide a prædecessoribus venerabilibus quatuor Conciliis: si quis præsumperit contraria his quæ a nobis pie statuta sunt, tradere, aut docere, vel scribere, si quidem episcopus fuerit, aut in clero connumeratus, hic vt aliena sacerdotibus & ecclesiasticæ disciplinæ peragens, denudabitur ab episcopatu vel clericatu: si autem monachus vel laicus, anathematizabitur. Qua de re synodalibus sanctorum patrum increpationibus Cyrus & Sergius, Pyrrhus & Paulus per suam hæresim obligati, non solum quia minime eos iuuit, sed etiam reprobos approbavit, præsumpta ab eisdem calumnia contra veneranda patrum quinque Concilia, simul cum condemnatione hæreseos illorum, & mendacii in semetipsos prouocantes vltionem. Nec enim definitum est ab eis, quæ illi commentati sunt, imo magis anathemati submiserunt, quæque indocte cum Ario & Apollinare, Theodoro & Nestorio hæreticis dogmatizare noscuntur, qui noluerunt penitus intelligere & confiteri verbo & mente secundum definitiones sanctorum Conciliorum, perfectum eundem in deitate, & perfectum eundem in humanitate, Deum verum & hominem verum eundem, ex anima rationali & corpore, consubstantialem patri secundum deitatem, & consubstantialem nobis eundem secundum humanitatem, per omnia similem nobis absque peccato: ante sæcula quidem ex patre genitum secundum deitatem, in vltimis autem diebus eundem propter nos & propter nostram salutem ex Maria semperque virgine Dei genitrice secundum humanitatem: vnum eundemque Christum filium Dominum vnigenitum, in duabus naturis inconfuse, inconuertibiliter, inseparabiliter, indiuisè cognitum, nusquam naturarum differentia interempta propter vnitionem, imo magis saluata proprietate vtriusque naturæ, & in vnam personam & vnam subsistentiam concurrēte. Horum piorum dogmatum nihil specialiter aut veraciter intelligere passi sunt. Vbi namque, aut quomodo secundum eorum sensum saluabitur, aut intelligetur quod dictum est, per omnia nobis similem eundem factum absque peccato,

cum ab eis denegatur & perimitur diuina & humana eiusdem naturalis voluntas & operatio? Quomodo autem perfectio eiusdem in vtraque natura saluabitur? vel quomodo Deum verum & hominem verum? quomodo autem vtriusque naturæ indimute saluatur naturalis proprietas, sicut dictum est, iuxta illorum intellectum, minuitur quidquā de naturalibus eius operationibus & voluntatibus? Impossibile est enim, perfecte haberi aut confiteri ab eis quæ prædicta sunt, dum hæc abnegare contendunt per taciturnitatem, sed vere illud dolose faciunt, quod scribens* Cledonio theologus Gregorius ait: Quando communibus opinionibus, quas videlicet scriptura ostendit, * arguunt & comprimuntur, pias quidem voces confitentur, intellectum vero corrumpunt: & non quidem sine anima & irrationabilem, neque sine intellectu, nec imperfectum hominem asserentes, sed animam & rationem & intellectum, ipsam deitatem introducentes, tamquam ipsa deitate carni eius tantummodo commixta: non enim & nostris, id est anima & intellectu: licet quod sine peccato est, super nos esse ostenditur, sed

Hebr. 4.

& passionum nostrarum purgatio. sic namque & perfectus homo apud eos intelligitur, non ille qui tentatus est, atque suscepit omnia nostra sine peccato, sed ille qui sine voluntate naturali & operatione ab eis dogmatizatur propter consonantiam eorum, qua cum Ario & Apollinare, Theodoro etiam & Nestorio tenentur, non vtrique veriti ad ea quæ omnibus manifesta sunt, criminari sanctas & vniuersales Synodos, sed & victi ab eis, incorrecti permanent, verbis quidem pietatem fingentes, sensum autem, vt dictum est, malignantes. Et propterea perfectum quidem in vtraque natura confitentur, absque tantummodo naturali operatione & voluntate vtrius-

Nota hæreticorum artes & impudentiam.

que naturæ, ex quibus consistit. Quoties autem & ipsum malignum sensum eorum nudamus, iam & factum simulationis eorum detegentes, ipsos quoque patres apertissime refutare nituntur. Quia vero inuerecunde hoc faciunt, testatur Cyrus Alexandrinus antistes Sergio Constantinopolitano quondam propter beatissimum Sophronium his verbis scribens: Posita vero dictione in capitulis expositis, quia vnam operationem oportet dicere

Domi-

ANNO
CHRISTI
649.

Domini nostri Iesu Christi, contradixit, asserens duas operationes debere profiteri, & testimonia diuersorum sanctorum patrum obtulit. Ecce igitur confessus est Cyrus, quod & Sergio per sua scripta innotuit, quia testimonia ei diuersorum sanctorum patrum obtulit beatæ memoriæ Sophronius, per quos ostendit, quia duas oportet dicere in Christo Deo operationes. Hoc ergo veraciter cognoscentes, & voluntarie iam sanctorum patrum amputantes & refutantes dictiones, imo magis apertius ipsos (vt dictum est) sanctos patres proiicientes, ita in propria ecclésiâ scripserunt, huiusmodi præsumptionem & per gestorum monumenta corroborantes. Similiter autem & duarum operationum dictionem multos scandalizare, & nulli concedimus ex omnibus duas dicere operationes in diuina Domini dispensatione: in hoc, sicut in omnibus, Seuero hæretico consentientes, siue sequentes eius doctrinam: quoniam & ille a paternis deuictus testimoniis, ipsos patres & voces eorum pias perimere studuit, Nifaleo scribens ita: Duas dicere naturas in Christo, totius plenum est accusationis, licet a multis patribus dictum sit. Et non mihi iterum dicas: Quoniam quidam de patribus harum naturarum vocibus vsi sunt. Multo amplius hic sermo reprobatus est, licet ipsius Cyrilli voces existunt. Igitur vna eademque hæresi in vtrisque cognita, hoc est, Seuero & auctoribus nouitatis, quomodo non habuit fructus eius in vtrisque improbus diuulgari, hoc est, sanctorum patrum abnegatio? Nam qui eos denegat, pias eorum doctrinas respuit. Et quidem Seuerus operimentum suæ iniquitatis Nestorium hæreticum proferebat, propter eius personam abiicere dicens dualitatem quæ in Christo est, & vnâ naturam confiteri: sed nouitatis auctores neque huiusmodi absurdam & ineptam occasionem proferre poterunt. Nemo etenim hæreticorum dualitatem Christi Dei operationum confessus est, vt ne illis hæreticis consentientes, videant respuere, vtpote reprehensibilem existentem, insanam hæresim illorum: sed tantum sanctorum patrum doctrina hanc dualitatem recte prædicare dinoscitur. Nam si omnium probabilium patrum & Synodorum dixerunt esse sanctorum patrum ecclésiæ eorum dogmata,

Seueri in
Cyrillum
blasphemiam.

Concil. Tom. 15.

Cc

quorum vel qualium iam esse definiunt peremptionis suæ dogmata, de quibus asserunt, licet e quibusdam patribus iam dictum sit, verumtamen eo quod extraneant & conturbant quorundam auditus, nulli ex omnibus concedimus hæc confiteri? Impossibile est enim firmare pariterque cassare sanctorum patrum dogmata, secundum spontaneum errorem contrariorum. Si autem impossibile est firmare pariterque cassare dogmata patrum, cassauerunt autem ea quæ patrum existere prædicauerunt, pro eo quod extraneant & conturbant eos, licet falsus de hoc sermo eorum probatur, non utique iam confirmant, sed potius euacuant quæ ab eis comprobata sunt, ut dogmata patrum. Si autem negant, quomodo dicunt hæc esse pietatis dogmata, quæ tradiderunt nobis ab initio speculatores & ministri verbi? Ideoque certum est, & ex his quæ imprudenter ab eis proferuntur, sicut sermo monstrauit, quia nihil de patribus firmauerunt, neque hæc consistunt ecclesiæ dogmata iuxta eorum fictiones: quoniam nec cuiuslibet probabilis patris omnino testimonium produxerunt in sua ecchlesi, sicuti nec in his quæ pro eius defensione ab eis gesta sunt. nec enim habuerunt, penitus profecto omnibus sanctis patribus condemnantibus eam, utpote extraneam existentem orthodoxæ prædicationis eorum. Tantum autem scelesti Nestorii, ad argumentum manifestissimum consonantiæ, qua cum eo tenentur, memorasse noscuntur, designantes omnibus, quoniam ipse regularis doctor confessionis eorum existit. Et propterea iam, ut dicunt, vnam voluntatem Domini nostri Iesu Christi veri Dei confitentur, pro eo quod execrandus Nestorius æqualem voluntatem, id est, vnam voluntatem duarum personarum fecte ab eodem pronuntiatis confitetur. Concordantes igitur his, qui in confusione & diuisione errant, hæreticis, in omnibus inuestigantes Cyrum & Sergium, Pyrrhum & Paulum, imprudentiores eos illorum comprehendimus per hoc, quod etiam beati Leonis vocem ausi sunt violare. Nam in epistola positum memorati apostolicæ recordationis viri, scripta sanctæ memoriæ Flauiano: Operatur vtraque natura cum alterius communione quod proprium est. de qua epistola sancta Calchedonensis Sy-

ANNO
CHRISTI
649.

nodus scripsit, in peremptionem Eutychetis dementiæ huiusmodi dictionem positam fuisse, vtpote magni illius Petri fidei consonantem, & communem quamdam columnam aduersus praua dogmata existentem, eam competenter ad confirmationem rectorum dogmatum coaptauit. Hanc ergo illius doctoris vocem, imprudenter vnam Domini significare dixerunt operationem, neque sanctos in hoc reueriti patres, neque vecordes hæreticos erubescerent: quoniam profecto vtpote duas vnius eiusdemque Christi operationes definientem in vni-tione inconfusa & indiuisa, aliqui defensores eiusdem pie, alii autem impie accusatores extiterunt, quod nec ipsi auctores nouitatis ignorauerunt. Studuerunt autem per hoc tam sanctam Calchedonensem Synodum respuere, calumniari autem & beatum Leonem, propter (vt dictum est) abundantem eis pro temeritate impudentiam. Sed quoniam & æqualem per propria scripta irrogauerunt contra alios quoque patres calumniam, profecto quæ illi impie sapiunt, dicentes & omnes sanctos patres sapere, oportet præsentem quidem secretarium in his nobis definiri, id est, quæ per sanctas quinque Synodos sufficienter nobis expressa sunt: in subsequenti autem aliorum quoque sanctorum patrum, sicut nobis deliberatum est, sacratissimos proferre codices, quatenus per eorum beatam lectionem contra eos falsas accusationes aduersariorum regulariter ac synodaliter arguamus, videlicet pro stabilitate piæ & salutiferæ prædicationis eorum.

SECRETARIVS V.

In nomine Domini Dei saluatoris nostri Iesu Christi, imperii domini Constantini piissimi Augusti anno nono, sub die pridie Calendas Nouembris, indictione octaua.

PRÆSIDENTE sancto ac beatissimo Martino papa sanctæ sedis apostolicæ vrbis Romæ, propositis sacrosanctis & venerabilibus euangeliis in ecclesia Domini Dei & saluatoris nostri Iesu Christi, quæ vocatur Constantiana, residentibus etiam viris venerabilibus, pariterque cum eo audientibus:

Concil. Tom. 15.

Cc ij